

Arrest

nr. 173 904 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Novobërdë en bent u Kosovaars staatsburger. Op 20 mei 1998 vroeg u in België onder een valse identiteit (O.V. (...); CG (...)) asiel aan. Inzake deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen. Op 30 november 1998 vroeg u voor het eerst onder uw echte identiteit in België asiel aan. U werd echter bij het UCK (Kosovo Liberation Army) gerekruteerd en keerde op 12 april 1999 vrijwillig naar Kosovo terug om deel te nemen aan de strijd van het UCK tegen Servië. In augustus 2000 keerde u naar België terug. U verbleef hier tot juli 2001. Daarop keerde u wederom naar Kosovo terug, omdat uw ouders ziek waren. Inzake uw eerste asielaanvraag onder uw werkelijke identiteit werd op 28 november 2011 een technische weigeringsbeslissing genomen. Na uw terugkeer naar Kosovo zocht de

UCK'er R. B. (...) alias commandant R. (...) u op. Hij vroeg u om het UCK in Macedonië te vervoegen. U ging niet op zijn voorstel in. Nadat commandant R. (...) in Macedonië gesneuveld was, kwamen zijn kompanen eisen dat u hem zou wreken. U weigerde en begon dreigtelefoons te ontvangen. In november 2001 ondernam u daarom met uw toenmalige echtgenote en uw zoontje een poging Kosovo te ontvluchten. U werd echter in Italië onderschept en naar Kosovo teruggestuurd, waar u in het dorpje Hajvali bij familie onderdook. Midden september 2002 besloot u evenwel naar Novobërdë terug te keren. Op 25 september 2002 was u met uw echtgenote en uw zoontje onderweg toen u door twee voertuigen klem werd gereden. De gewapende en gemaskerde onbekenden die uitstapten eisten van u dat u iemand van het AKSh (Albanian National Army) zou ontmoeten. U stemde toe en ging de volgende dag naar de afspraak in hotel Grand in Prishtinë. Daar ontmoette u de AKSh-commandant D. (...). Tijdens het gesprek stelde hij u een opdracht voor. Omdat u weigerde actief deel te nemen aan het programma van het AKSh, kreeg u de opdracht een andere persoon te zoeken voor de opdracht. U durfde hierna geen klacht in te dienen. Na een nieuwe dreigtelefoon besloot u uiteindelijk Kosovo te verlaten en uw eed als gemeenteraadslid voor de PDK (Democratic Party of Kosovo) – u was in de lokale politiek actief – niet af te leggen. U vroeg in België op 28 mei 2003 asiel aan. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en deze van uw echtgenote; het UNMIK-reisdocument van uw echtgenote en dat van uw oudste zoon; verschillende documenten ter staving van uw lidmaatschap van het UCK; een brief van UNMIK waaruit blijkt dat u voorgesteld werd als gemeenteraadslid van Novobërdë; een attest van uw partij PDK waaruit blijkt dat u de eed als gemeenteraadslid niet afgelegd heeft ten gevolge van door u ontvangen bedreigingen; enkele medische attesten op naam van uw echtgenote en uw oudste zoon waaruit blijkt dat ze aan PTSD en stress lijden; en enkele algemene artikelen over AKSh. U werd op 24 januari 2005 de vluchtelingenstatus toegekend. Op 27 mei 2010 werd u veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie jaar. In 2011 scheidde u van uw echtgenote. Op 7 maart 2012 werd u bij verstek veroordeeld door het Hof van Beroep in Antwerpen tot een gevangenisstraf van negen jaar wegens het gepoogd hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade iemand te doden. Tegen het verstekarrest tekenden u en uw raadsman verzet aan op 7 maart 2012. Dit verzet werd behandeld op 15 mei 2013. Op 12 juni 2013 werd u door het Hof van Beroep in Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens het gepoogd hebben, opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade iemand te doden. Op 26 november 2015 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgend gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 maart 2016 herhaalde u dat u Kosovo verlaten had om de hierboven aangestipte feiten. Zo herinnerde u zich onder meer dat u op de verjaardag van uw zoon, i.e. op 25 september 2002, door een viertal zwaar bewapende en gemaskerde mannen van het AKSh werd tegengehouden, die van u eisten dat u aan hun strijd zou deelnemen. U kon ontkomen en diende klacht in bij de politie. Daarop dook u onder. U stipte aan dat u anno 2016 nog steeds deze mannen en deze groepering vreest en dat de situatie in Kosovo intussen nog verslechterd is. U wees onder meer op het fenomeen van de Syriëstrijders. U gaf voorts aan niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u hier nodig bent voor uw twee kinderen en uw ex-echtgenote, van wie u gescheiden bent, maar aan wie u trouw alimentatiegeld betaalt. U bewandelt bovendien sinds enige tijd opnieuw het rechte pad, u werkt en huurt een woning. Bij terugkeer naar Kosovo weet u niet goed waar u terecht zou kunnen en vreest u wegens de algemene werkloosheid geen werk te vinden. Tijdens uw gehoor d.d. 8 maart 2016 legde u de volgende documenten neer: een attest ter staving van de gezinssamenstelling van uw ex-vrouw, waaruit blijkt dat u twee zonen heeft; en twee brieven, opgesteld op 6 maart 2016 door uw voormalige echtgenote en door uw oudste zoon, die aangeven dat uw verblijf in België voor hen belangrijk is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 24 januari 2005 erkend werd als vluchteling, deze status vandaag wordt ingetrokken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van het Hof van Beroep in Antwerpen van 12 juni 2013. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 jaar omdat u gepoogd hebt opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, een andere persoon te doden in België op 25 mei 2008. Er moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en

de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 juni 2013. Uit uw handelswijze leidde het Hof van Beroep met zekerheid de intentie tot doden af. U kon evenmin voorhouden uitgelokt te zijn: er was geen sprake van zware gewelddaden tegen uw persoon. U had bovendien de keuze om het wapen niet te gebruiken, en ook de confrontatie met uw slachtoffer buiten een stripteasebar in Antwerpen te vermijden. Uw verweer dat u het slachtoffer achterna ging met een alarmpistool werd ongeloofwaardig geacht, gelet op uw militaire ervaring. Het Hof van Beroep achtte de feiten bewezen. De bewezen feiten en het middels de feiten gebleken gebrek aan respect voor de lichamelijke integriteit van uw slachtoffer en het gebruik van een vuurwapen in een uitgangsbuurt van de stad Antwerpen verantwoordden volgens het Hof een gevangenisstraf van 9 jaar. In het vonnis van 12 juni 2013 wees het Hof van Beroep te Antwerpen op de bijzondere ernst van de feiten en gaf aan hierom niet in te kunnen gaan op uw verzoek tot het verkrijgen van een straf, gedeeltelijk met uitstel, al of niet met probatievoorwaarden. Gelet op de zwaarte van uw straf en het feit dat u geen vaste verblijfplaats had in het Rijk, werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen op 12 juni 2013. Bijgevolg kan niet worden betwijfeld dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, en dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken. De vaststellingen dat u momenteel uw straf uitzit onder elektronisch toezicht en dat u een blanco strafregister had voor deze veroordeling, doen geen enkele afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief bent veroordeeld door een Belgische rechtbank.

U werd op 8 maart 2016 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde dat u alle banden met het misdaadmilieu heeft doorgeknipt en het rechte pad bewandelt (CGVS 8 maart 2016, p. 7-11). Zoals eerder reeds gesteld, is het Commissariaat-generaal gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 juni 2013 van het Hof van Beroep in Antwerpen. De loutere bewering dat u alle banden met het misdaadmilieu hebt doorgeknipt en nu op het rechte pad bent, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw statuut van vluchteling.

Betreffende uw integratie in België en betreffende uw verklaring dat uw aanwezigheid in België nodig is voor uw familieleden (CGVS 8 maart 2016, p. 4; p. 7-8; zie ook brieven van uw ex-echtgenote en zoon) kan nog opgemerkt worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België.

U verklaarde weliswaar nog steeds niet naar Kosovo terug te kunnen keren ten gevolge van de feiten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag uit de doeken deed, met name uw vrees voor leden van het AKSh die u onder druk zetten om in Macedonië te strijden. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3

In dit verband blijkt uit niets dat u naar aanleiding van eventuele toekomstige (veiligheids)problemen bij terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmogelijkheden. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 8 maart 2016 weliswaar dat, hoewel u meende de mogelijkheid te hebben om bij terugkeer naar Kosovo klacht bij de politie in te dienen, de politie u niet de klok rond zou kunnen beschermen. Bovendien is de (veiligheids)situatie in Kosovo sinds uw vertrek nog erger geworden. Zo wees u onder meer op het fenomeen van de Syriëstrijders (CGVS 8 maart 2016, p. 5; p. 8). Aangaande uw opmerking dat het in Kosovo zo is dat niemand je overal en altijd veiligheid kan garanderen kan erop worden gewezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt in dit verband bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te

wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. In het verleden werd door de Kosovaarse autoriteiten tegen AKSh, die als een terroristische organisatie wordt beschouwd, opgetreden en ook voor het fenomeen van de Syriëstrijders hebben de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen en de politie in het bijzonder de nodige aandacht. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit niets blijkt bijgevolg dat, indien u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo (veiligheids)problemen zou ondervinden, u geen beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat, niettegenstaande het Commissariaat-generaal aanvankelijk oordeelde dat u de vluchtelingenstatus toegekend diende te worden, er anno 2016 danig aan de geloofwaardigheid van het door u in het kader van uw tweede asielaanvraag vertelde vluchtrelaas getwijfeld kan worden. In uw opeenvolgende verklaringen slopen er immers een aantal aanzienlijke tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw vrees ernstig op de helling zetten. Terwijl u aanvankelijk beweerde twee dagen na uw terugkeer uit België in juli 2001 rechtstreeks door commandant R. (...) bedreigd geweest te zijn omdat u geweigerd had met hem te strijden (CGVS 27 augustus 2003, p. 15-16), beweerde u later nooit rechtstreeks door hem bedreigd geweest te zijn: u had commandant R. (...), die tot het AKSh behoorde, maar één keer gezien en dat was in hotel Grand voor uw verblijf in België van augustus 2000 tot juli 2001 (CGVS 8 maart 2016, p. 2; p. 4). Aanvankelijk zei u verder dat u op de verjaardag van uw zoon in 2002, i.e. op 25 september 2002, een ernstig veiligheidsincident beleefde. U werd door twee personen met kalasjnikovs onderweg in Llabian bedreigd. Er werd u gevraagd om u de volgende dag in hotel Grand te melden. U diende geen klacht in naar aanleiding van dit veiligheidsincident. De volgende dag ging u naar hotel Grand, waar u commandant D. (...) ontmoette, die u vroeg u bij het AKSh te engageren. U gaf daarnaast ook nog aan voor en na dit incident verschillende dreigtelefoontjes ten gevolge van de dood van R. (...) ontvangen te hebben. U verklaarde bij terugkeer naar Kosovo het AKSh te vrezen (CGVS 27 augustus 2003, p. 17; p. 19-23; p. 25-26; CGVS 17 december 2004, p. 5-8; p. 12). Later, tijdens het gehoor d.d. 8 maart 2016, zei u betreffende dit veiligheidsincident evenwel dat u er zeker van was dat u op die dag door minstens vier, misschien zelfs vijf, personen werd bedreigd. U zag hun wapens niet en wist al evenmin of deze wapens kalasjnikovs waren. Commandant D. (...) kende u aanvankelijk niet. Later vermoedde u dat één van de mannen die u op de verjaardag van uw zoon bedreigde zich voorstelde als commandant D. (...), maar zeker was u dat niet. Na dit veiligheidsincident diende u (tevergeefs) klacht in bij de politie. De volgende dag, na de bedreiging, ging u niet naar een openbare plaats en niet naar hotel Grand, want u leefde sindsdien bij familie op verschillende plaatsen ondergedoken. De enige keer dat u zich levendig herinnerde dat u naar hotel Grand ging, was in de loop van het jaar 2000, toen uw voormalige echtgenote zwanger was van uw oudste zoon. Hoewel u meerdere keren naar hotel Grand ging, was dit het enige bezoek dat u zich anno 2016 nog levendig kon herinneren. Daarnaast vermoedde u één dreigtelefoontje gehad te hebben, maar hierover was u niet zeker, en u verklaarde de dood van R. (...) pas in België vernomen te hebben. (CGVS 8 maart 2016, p. 2-7; p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat u misschien niet duidelijk genoeg was geweest, dat u gezien had dat uw belagers d.d. 25 september 2002 zwaarbewapend waren, dat u hun wapens ook gehoord had, maar dat u niet gezien had of het kalasjnikovs waren, dat u er zeker van was dat u vier personen gezien had, dat u na het incident van 25 september 2002 niet naar hotel Grand was geweest, en dat u vermoedde dat één van uw belagers op 25 september 2002 commandant D. (...) was (CGVS 8 maart 2016, p. 9). Deze rechtvaardigingen kunnen echter niet overtuigen. Een louter herhalen van één versie van de feiten kan immers niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovendien is het feit dat de feiten van lang geleden dateren, zoals u nog aangaf (CGVS 8 maart 2016, p. 11), evenmin een overtuigende uitleg. Tijdens het gehoor d.d. 8 maart 2016 had u immers zelf tot tweemaal toe spontaan aangestipt dat u de bedreiging d.d. 25 september 2002 nooit zou vergeten en dat het een herinnering voor het leven was (CGVS 8 maart 2016, p. 2; p. 4); bovendien kan in alle redelijkheid van iemand die zijn land om specifieke

redenen is ontvlucht worden aangenomen dat, zelfs al is het aannemelijk dat de tijd (gedetailleerde) informatie betreffende bepaalde gebeurtenissen en/of betreffende bepaalde omstandigheden van een gebeurtenis kan wegvlakken, deze zich de essentie van zijn vluchtrelaas – de bedreiging op 25 september 2002, de daaropvolgende klacht bij de politie (of het ontbreken ervan), de ontmoeting met commandant D. (...) in hotel Grand en dreig telefoons kunnen in alle redelijkheid als essentiële bouwstenen van uw asielrelaas beschouwd worden – zelfs vele jaren na het plaatsvinden van deze gebeurtenissen voor de geest kan halen, temeer daar u anno 2016 blijkbaar wel in staat was om niet-essentiële details voor uw vluchtrelaas – volgens uw vluchtrelaas kwam u pas na uw verblijf in België van augustus 2000 tot juli 2001 en na uw daaropvolgende terugkeer naar Kosovo in de problemen met commandant R. (...) en diens kompanen (CGVS 27 augustus 2003, p. 15-22) – te evoceren, met name een ontmoeting met commandant R. (...) in hotel Grand korte tijd voor de geboorte van uw oudste zoon in 2000 en voor uw verblijf in België van augustus 2000 tot juli 2001 (CGVS 8 maart 2016, p. 4). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het hoogst bevreemdend overkomt dat, gelet op uw aanvankelijke stelling dat u niet naar Kosovo kon terugkeren uit vrees voor het AKSh (CGVS 27 augustus 2003, p. 26), u tijdens het gehoor d.d. 8 maart 2016 enorm veel moeite had om zich de naam te herinneren van de organisatie, wiens bedreigingen nochtans de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht uit Kosovo in 2003 (CGVS 8 maart 2016, p. 4-5). Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er anno 2016 geen geloof meer gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas op basis waarvan u de vluchtelingenstatus werd toegekend. Aangezien u beweerde bij terugkeer naar Kosovo te vrezen met dezelfde mensen en groeperingen, die nog steeds in Kosovo actief zijn, problemen te kennen (CGVS 8 maart 2016, p. 2; p. 5; p. 8), kan er aan uw vrees bij terugkeer naar Kosovo anno 2016 evenmin nog enig geloof worden gehecht. De door u in verband met uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw vroeger UCK- en PDK-engagement, aan de identiteit van uw voormalige echtgenote en aan de identiteit van uw kinderen wordt immers niet getwijfeld. Dat in het (overigens gesolliciteerde) PDK-atteest verwezen wordt naar de door u in het verleden ontvangen bedreigingen, wijzigt bovenstaande vaststellingen evenmin. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Uit de medische attesten op naam van uw echtgenote en uw oudste zoon blijkt geenszins de oorzaak van hun psycho-medische klachten.

U verklaarde nog tijdens uw gehoor d.d. 8 maart 2016 niet te weten waar u in Kosovo terecht zou kunnen en gaf aan dat er in Kosovo geen werk is. U erkende evenwel dat, indien u geen veiligheidsproblemen had gehad – zoals aangestipt, kan hieraan echter geen geloof worden gehecht – u bij uw in Kosovo achtergebleven familie terecht zou kunnen. U gaf bovendien toe dat de werkloosheid een algemeen Kosovaars probleem is: 70% van de Kosovaarse bevolking is volgens u werkloos (CGVS 8 maart 2016, p. 5; p. 8). Bijgevolg blijkt betreffende uw verklaringen inzake uw woonstprobleem in Kosovo en inzake de algemene werkloosheid in Kosovo geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat, gelet op de actueel vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw initieel asielrelaas en gelet op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden, u naar Kosovo mag worden teruggeleid. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 EVRM, van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij het positief advies van verwerende partij aan de bevoegde Minister om verzoekende partij terug te leiden naar haar thuisland betwist en dienaangaande als bijlage bij haar

verzoekschrift een artikel voegt (bijlage 13) waarvan zij per aangetekend schrijven d.d. 11 mei 2016 een vertaling bijbrengt, en per aangetekende zending van 12 juli 2016 nogmaals een krantenartikel aanbrengt betreffende de actuele toestand voor leden van het UCK in Kosovo – waarvan de volledige vertaling met gelegaliseerde handtekening van de beëdigde vertaler wordt neergelegd ter terechtzitting – wijst de Raad erop dat dit louter een advies van de commissaris-generaal betreft ingevolge de verplichting die hem wordt opgelegd krachtens artikel 55/3/1, § 3 van de vreemdelingenwet over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betreft een advies aan de minister of zijn gemachtigde wanneer door de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het advies, al dan niet gevolgd door de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van de verwijdering, dient dan ook aangevochten te worden op het ogenblik dat het bevel tot het grondgebied te verlaten, wordt gegeven. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij alle respect te hebben voor het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 12 juni 2013 en de kracht van gewijsde ervan te erkennen. Verzoekende partij wijst erop dat zij haar straf ondergaat en zich volledig schikt naar de beslissingen van de strafuitvoeringsrechtbank. Vervolgens benadrukt zij spijt te hebben van wat zij gedaan heeft en wijst zij erop dat de feiten reeds dateren van 2008. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal ten onrechte op grond van het louter begane misdrijf de status van vluchteling ingetrokken heeft zonder rekening te houden met andere omstandigheden, namelijk met de vaststelling dat de criminele feiten begaan zijn in 2008, dat het een alleenstaand feit betreft en dat verzoekende partij nu de goede weg is opgegaan en haar best doet. In dit verband voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een verslag en positief advies van de directeur betreffende elektronisch toezicht d.d. 5 september 2015 (bijlage 3), een proces-verbaal van uitvoering van de strafmodaliteit waarin zij tot elektronisch toezicht wordt toegelaten d.d. 9 november 2015 (bijlage 3) en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor handarbeiders (bijlage 4).

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

Uit het arrest van 12 juni 2013 van het Hof van Beroep te Antwerpen (administratief dossier, stuk 60, landeninformatie, deel 5) blijkt dat verzoekende partij definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens opzettelijke poging iemand te doden met voorbedachten rade. In het arrest worden de door verzoekende partij gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. De bewezen feiten en het middels de feiten gebleken gebrek aan respect voor de lichamelijke integriteit van het slachtoffer en het gebruik van een vuurwapen in een uitgangsbuurt van de stad Antwerpen verantwoordden volgens het Hof een gevangenisstraf van 9 jaar. De Raad is gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 juni 2013.

Het gegeven dat verzoekende partij momenteel onder elektronisch toezicht staat, beschikt over een arbeidscontract van onbepaalde duur en spijt heeft van wat zij heeft gedaan, doet geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door haar gepleegde feiten waarvoor zij definitief is veroordeeld door een Belgische rechtbank. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor verzoekende partij definitief veroordeeld is een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de kwalificatie van de door haar gepleegde feiten als bijzonder ernstig en de definitieve veroordeling door een Belgische rechtbank niet betwist.

Waar verzoekende partij stelt actueel geen gevaar meer te vormen voor de samenleving, meent de Raad dat verzoekende partij volledig voorbij lijkt te gaan aan het feit dat zij in 2013 veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 9 jaar omdat zij gepoogd heeft iemand opzettelijk te doden met voorbedachten rade. Uit haar handelwijze leidde het Hof van Beroep met zekerheid de intentie tot doden af. Verzoekende partij kon evenmin voorhouden uitgelokt te zijn: er was geen sprake van zware gewelddaden tegen haar persoon. Verzoekende partij had de keuze om het wapen niet te gebruiken, en ook de confrontatie met haar slachtoffer buiten een stripteasebar in Antwerpen te vermijden. Verzoekende partij gebruikte evenwel een vuurwapen in een uitgangsbuurt van de stad Antwerpen. Uit de door verzoekende partij gepleegde criminele feiten blijkt dat zij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat zij geen respect heeft voor het leven van anderen. De door verzoekende partij gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en haar gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking.

Dat aan verzoekende partij nu de gunst van het dragen van een enkelband werd toegekend, betekent dan ook niet dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensemuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op basis van het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 12 juni 2013, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld en de strafmaat terecht kon vaststellen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.2.4.1. Verder stelt verzoekende partij dat bij de beoordeling van het intrekken van het statuut van vluchteling artikel 8 EVRM moet worden gerespecteerd. Zij voert aan dat zij de beste verhouding heeft met haar kinderen en zelfs met haar ex-echtgenote. Verzoekende partij bemerkt dat haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift de geboorteaktes en identiteitskaarten van haar kinderen (bijlagen 5-8). De moeder van haar kinderen staat erop dat hun vader in België verblijft omdat zij hun vader nodig hebben voor de opvoeding. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een verklaring van de moeder van haar kinderen (bijlage 10) alsook een medisch attest waaruit blijkt dat de moeder van haar kinderen niet in staat is om te werken (bijlage 12). Verzoekende partij stelt haar verantwoordelijkheid op te nemen. Zij volgt haar kinderen op school en betaalt alimentatiegeld. Hieromtrent voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een schrijven waaruit het contact tussen verzoekende partij en de school van haar kinderen blijkt (bijlage 9) en een rekeninguittreksel (bijlage 11).

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoekende partij stelt dat haar kinderen en haar ex-echtgenote haar nodig hebben en dat zij haar verantwoordelijkheid opneemt wat betreft de kinderen, meent de Raad dat deze elementen geen enkele afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten waarvoor zij definitief is veroordeeld door een Belgische rechtbank en op grond waarvan verwerende partij terecht vaststelt dat zij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en met recht besluit tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat er geen evenredigheid is tussen de beslissing en de toegebrachte schade aan verzoekende partij daar zij het land zal moeten verlaten, wijst de Raad er nogmaals op dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch louter een intrekking van haar statuut als vluchteling wat op zich geen verwijdering van het grondgebied inhoudt en evenmin gedwongen impliceert.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 59 en 60), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 maart 2016 de kans werd geboden om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT